ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ…

Της ερημιάς τα βότανα, ακάθεκτα ορμήσαν…
Στους παραδείσους λεβεντιάς πήγαν και κατοικήσαν
ΚΑΙ, **τα σμαράγδια της γενιάς**, μέσα τους αφανίσαν
σαν βρήκαν ξέρα της ζωής εκεί, σε άγρια φύση
γιατί, από ‘κει, η λεβεντουργιά αλλού ‘χει μετοικήσει…
Άδειασαν ‘κείνα τα χωριά, της λεβεντιάς κυψέλες,
ρίζες ηθών, παράδοσης…Τώρα, μικρές ταμπέλες
δείχνουνε οικισμούς παλιούς και δοξασμένους τόπους
ερειπωμένους και νεκρούς, χωρίς ζωή κι ανθρώπους…

Μύρια ιστορικά χωριά, της ύπαιθρου διαμάντια,
στον κάμπο, στη βουνοπλαγιά, στης ρεματιάς τ’ αγνάντια,
-φωλιές-κοιτίδες της γενιάς στα δύσκολά της χρόνια-
μένουν θλιμμένα κι έρημα, σαν να ζητούν συμπόνια
από αυτούς που γέννησαν, έθρεψαν και ανδρώσαν
ΚΑΙ, που, σαν άχρηστα – παλιά**, στη λήθη τα φορτώσαν!!!**

Κάποτε, ένας ποιητής, κάποιας κουλτούρας άλλης,
γέννημα – θρέμμα του χωριού, **Ο ΚΩΣΤΑΣ Ο ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ,**
έγινε αηδόνι του βουνού και λατρευτής της στάνης
και με μια ποίηση λαμπρή, σου δείχνει για να φτάνεις
προς το ΣΥΡΡΑΚΟ, εκεί ψηλά, στα φτωχικά χωριά του
όπου φορτώσαν λυρισμό όλα τα ποιήματά του…
Η απέριττη, η βουκολική και η ορεινή η φύση,
λατρείες του νοσταλγικές, της έμπνευσής του βρύση,
μ’ αυθεντικούς ρομαντισμούς τον είχανε γεμίσει!!!
Πόσοι, στ’ αλήθεια, «ποιητές», όμοιοι σαν τον ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ,
Δεν είδαν την Ιθάκη τους όπως ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ
στον κόσμο και στο διάβα τους, να ‘χει μια γοητεία
που, να γεννάει αδιάκοπα, δια βίου νοσταλγία!!!

Μοίρες κακές και πόλεμοι, σαθρές νοοτροπίες,
διώξαν τον κόσμο απ’ τα χωριά. Πρόχειρες πολιτείες
φυτρώσαν αναπάντεχα, φρούδων ονείρων μάνες,
ΚΑΙ, στα χωριά, εκκένωσης, ηχήσανε καμπάνες,
επίμονα να προσκαλούν, το άνθος, τα βλαστάρια,
να μπούν στης πόλης τ’ άγνωστα κι ανήλιαγα κελάρια…
Γεύσεις με γάλα απ’ άρμεγμα κι από τσαντίλας σφέλα
κι από το ζυμωτό ψωμί, γλυκό σαν καραμέλα,
πρυτάνευαν στο είναι τους και τους φωνάζαν*: « ΈΛΑ*

ξανά να ξαναμπείς, στην αγκαλιά της φύσης
στα 'ρημοκλήσια την Κυρά πάλι να προσκυνήσεις
και στις κορφές τον Άγιο -Λιά πάλι να συναντήσεις…
Τα βότανα , οι ασφόδελοι και τ' άγρια λουλούδια
στέκονται και σε καρτερούν με χίλια δυο καλούδια
κι αν δεν ξανάρθεις, άγρια κι έντονα θα φουντώνουν,
θα βγαίνουν, θα ξεραίνονται, τον τόπο θα ΕΡΗΜΩΝΟΥΝ!!!»

Ήταν του τέλους η αρχή για του χωριού τη ζήση
γιατί, κανείς δεν σκέφτηκε: Πώς θ' αντικαταστήσει
εκείνο τον πρωτογενή και τον καθάριο πλούτο,
τον τροφοδότη της ζωής σ' ΟΛΟΝ τον κόσμο τούτο.
ΚΑΙ όταν οι επίπλαστες, γλύκες της πολιτείας
δείξαν τη ματαιότητα πρόσκαιρης ευτυχίας,
άρχισε η αναζήτηση ανάστροφης πορείας
ΑΛΛ'Α, αλίμονο, οι πηγές είχανε πια στερέψει
γιατί, η ικμάδα της ζωής ΕΙΧΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΨΕΙ!!!

Της Εθνικής πριγκίπισσας, **της Βέμπο, το τραγούδι,**
«χωριό μου – χωριουδάκι μου», νοσταλγικό λουλούδι,
βρίσκεται στα αζήτητα ΚΑΙ άγνωστο στους νέους
γιατί, η κουλτούρα των καιρών, εκείνους τους γενναίους
π' ήπιαν αθάνατο νερό απ' του χωριού τη βρύση
με άλλους «ψευτο-ήρωες» έχει αντικαταστήσει!!!

Ζητούν οι σύγχρονοι καιροί να καταλάβει ο νέος
την έννοια της πατρίδας του και το δικό του χρέος.
Κι αντί να στρέψουν προς της γης, τις ρίζες και το κλέος,
τους δείχνουνε τους σύγχρονους τρόπους ευδαιμονίας
κι αναδεικνύουν την αρχή «ήσσονος προσπαθείας»!!!
Λίγη δουλειά, πολλά λεφτά, σαν συνταγή ευτυχίας…
Στης πόλης τον ορυμαγδό, σ' άσφαλτο και τσιμέντο,
πώς θά 'βρει Ο ΝΕΟΣ πρόκληση να θρέψει το ταλέντο
σε παραδείσους φυσικούς, κάμπους, βουνά και δάση
θάλασσα, χώμα κι ουρανό, εικόνες για να πλάσει:
πρωτόλειες, παρθενικές, πρώτες χαρές κι ελπίδες,
πυλώνες της συνείδησης γι' ανθρώπινες πατρίδες.
Ακόμα και **η γειτονιά, μαγιά της κοινωνίας,**
πλάσμα πατρίδας άσβεστο, θεμέλιο φιλίας,
είναι, στης πόλης τη δομή, είδος πολυτελείας.

Πρότυπα της ερήμωσης - *μ' από βαρβάρων χέρι -*
δίνουν **τα ηρωικά Ψαρά** 'κείνο το Καλοκαίρι,
που ο Σολωμός, περίλυπος, την τραγική εικόνα
την πέρασε στην ποίηση ΤΟΥ 'ΑΠΑΝΤΑ ΑΙΩΝΑ…
Κι από ΕΚΕΙΝΟΝ, ταπεινά, την άδεια ζητάμε,
μία παρόμοια ερήμωση για να μοιρολογάμε
-μα, όχι τούτη την φορά, από βαρβάρων χέρια,
αλλά απ' την απαράδεκτη δική μας ΤΗΝ ΜΙΖΕΡΙΑ -,
μπρος στα χωριά, τα έρημα, ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΜΑΣ ΜΝΗΜΕΙΑ-
θρηνώντας μια παράλληλη δική μας τραγωδία:
«Στων χωριών μας τις έρημες ράχες
αναμνήσεις και δόξες μονάχες
μελετούν τα παλιά συναξάρια
και στην κώμη στεφάνια φορούν
γινομένα από τ' απομεινάρια
που αναμνήσεις και δόξες φρουρούν!!!»

Αθήνα, Νοέμβριος 2026

<u>Δημήτριος Π. Τόρβας</u>

<u>Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής IXης Μεραρχίας Πεζικού</u>
Ηλεκτρονικός Μηχανικός- MSci in Oper. Res. From Cranfield Univ. (England)
©. 2026, Δημήτριος Τόρβας